

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 9C/414/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7715204894
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Agnesa Hvastová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2019:7715204894.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Agnesou Hvastovou, v právnej veci žalobcov: žalobkyne 1) maloletej K.D. J.H., Y.. XX.XX.XXXX, E. K.. N. XX, XXX XX N., zastúpenej zákonnými zástupcami: otcom - žalobcom v 2) rade a matkou K. N., Y.. XX.XX.XXXX, E. K.. N. XX, XXX XX N. a žalobcu 2) K.. G.A. J.A., Y.. XX.XX.XXXX, E. K.. N. XX, XXX XX N., zastúpeného JUDr. Ladislavom Csákóom, advokát so sídlom Hviezdoslavova 4, 048 01 Rožňava, proti žalovanej 1) Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 4, 6, 8, 816 43 Bratislava, žalovanej 2) Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, žalovanej 3) Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra, Pribinova 2, 812 72 Bratislava a 4) Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody, takto

rozhodol:

I. Žalovaná v 3) rade je povinná zaplatiť žalobcovi v 2) rade 3,10 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd žalobu žalobcov v 1) a 2) rade voči žalovaným v 1) až 4) rade v prevyšujúcej časti zamietla.

III. Súd priznáva žalovaným v 1), 2) a 3) rade náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalobcov v 1) a 2) rade s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

IV. Súd náhradu trov konania žalovanej v 4) rade nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia podanou žalobou sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy od žalovaných v 1) až 4) rade a žalobca v 2) rade aj náhrady škody od žalovaných v 1) a 3) rade, vychádzajúc z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a náhrady trov konania.

2. Maloletá žalobkyňa v 1) rade v konaní bola zastúpená zákonnými zástupcami - rodičmi, žalobcom v 2) rade a matkou maloletej.

3. Žalobcovia žalobu odôvodnili tým, že žalobca v 2) rade a matka maloletej žili spolu na spôsob manželstva ako druh a družka a z ich vzťahu pochádza maloleté dieťa - žalobkyňa v 1) rade. Dňa 22.03.2012 matka maloletej vo večerných hodinách utrpela zranenia pri páde zo schodov, preto bola hospitalizovaná a otec - žalobca v 2) rade bol políciou zadržaný pre podozrenie zo spáchania trestnej činnosti. V dôsledku vzniknutej situácie maloleté dieťa (ďalej len dieťa) bolo umiestnené v Detskom domove Remecké Hámre.

4. Žalobcovia tvrdili, že v súvislosti s umiestnením dieťaťa v detskom domove došlo k nesprávnemu úradnému postupu a vydaniu nezákonných rozhodnutí. Uviedli, že žalovanú v 1) rade žalujú z dôvodu, že na strane Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach (ďalej len úrad) pri úkonoch súvisiacich s umiestnením dieťaťa v detskom domove došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to tým, že dňa 23.03.2012 úrad spracoval a doručil súdu návrh, ktorým porušil citovú a rodinnú väzbu dieťaťa, prerušil jeho právo na spolu bytie s biologickou rodinou. Navrhoval súdu vydať rozhodnutie o umiestnení dieťaťa v Detskom domove Remecké Hámre. Návrh na predbežné opatrenie difamujúco uvádza, že blízki príbuzní neprejavili o dieťa záujem. Zápisnica spísaná dňa 23.03.2012 neobsahuje žiadne vyjadrenie otca dieťaťa ani príbuzných z jeho strany, bola spísaná iba s matkou dieťaťa dňa 22.03.2012 v dopoludňajších hodinách po podaní liekov a v čase, kedy mala v krvi ešte zostatkový alkohol. Úrad nekontaktoval otca, aby zabezpečil jeho stanovisko, pritom vedel, že je na oddelení polície. O návrhu úradu súd právoplatne rozhodol dňa 26.03.2012. Úrad porušil spolu bytie dieťaťa s jeho príbuznými zo strany otca. Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia o umiestnení dieťaťa v Detskom domove Remecké Hámre bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/13 zo dňa 20.01.2014. Dieťa štát vrátil biologickému rodine dňa 04.02.2014 na základe toho, že dňa 04.02.2014 úrad zobral návrh na predbežné opatrenie späť a uznal, že z jeho strany to bol nesprávny úradný postup.

Žalobca v 2) rade uviedol, že tým, že dieťa bolo umiestnené v Detskom domove Remecké Hámre, štát nútil rodiča cestovať do detského domova, vynakladať cestovné v súvislosti s návštevami dieťaťa v detskom domove. Výšku škody - vynaloženého cestovného v súvislosti s navštevovaním dieťaťa v detskom domove vyčíslil sumou 146,60 eur a v tejto výške sa žalobca v 2) rade domáhal náhrady škody od žalovanej v 1) rade. Na preukázanie vynaložených cestovných nákladov predložil listinné dôkazy - cestovné lístky v počte 104 kusov.

Žalobcovia v 1) a 2) rade sa domáhali zaplata sumy 380.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy obom žalobcom od žalovanej v 1) rade za difamujúce závery úradu, násilné odlúčenie dcéry od biologickému rodiny bez rozhodnutia súdu dňa 22.03.2012, za citovú ujmu, porušenie práva na výchovu dieťaťa a práva na spolu bytie za obdobie od 22.03.2012 do 04.02.2014.

5. Žalobcovia voči žalovanej v 2) rade sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy pre nesprávny úradný postup a pre nezákonné rozhodnutie. Žalovanú v 2) rade žalovali za nimi tvrdý nesprávny úradný postup spočívajúcich v tom, že Okresný súd Michalovce rozhodol o návrhu úradu na umiestnenie dieťaťa do detského domova právoplatne dňa 26.03.2012, bez nariadenia pojednávania a bez výsluchu otca dieťaťa. Skutočnosti, ktorými odôvodnil svoje rozhodnutie, nemal dokázané. Okresný súd Michalovce a Krajský súd v Košiciach nemali preskúmané, či biologická rodina dieťaťa javí, resp. nejaví záujem o dieťa. Na základe dovolania podaného žalobcom v 2) rade - otcom maloletého dieťaťa dňa 24.04.2012 proti právoplatnému uzneseniu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012-9 a dňa 30.05.2012 proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Cop/193/2012 neboli vykonané úkony takmer jeden rok. Rozhodnutia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012 zo dňa 26.03.2012 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Cop/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012 boli zrušené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2013, ktoré žalobcovia považovali pre prejednanú vec za nezákonné rozhodnutia. Žalobcovia tvrdili, že súdy konali vo vzťahu k dieťaťu a biologickému rodine dieťaťa protiprávne, ignorovali legislatívu a judikatúru a ich konanie a rozhodovanie za obdobie odňatia dieťaťa nie je možné napraviť. Je značnej intenzity a v príčinnej súvislosti so zásahom do citovej a rodinnej väzby so spôsobeným následkom a to porušením práva na „výchovu dieťaťa a spolu bytia“. Žalobcovia od žalovanej v 2) rade sa domáhali zaplata sumy 200.000,- eur obom žalobcom z titulu náhrady nemajetkovej ujmy.

6. Žalobcovia tvrdili, že nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie žalovanej v 3) rade spočíva v tom, že žalobca v 2) rade - otec musel dieťa odovzdať polícii, pretože bola obmedzená jeho osobná sloboda, ocitol sa v cele predbežného zaistenia. Vyšetrovateľ polície podal podnet na väzobné riešenie prokurátorovi. Policajti dieťa odviezli do Detského domova v Remeckých Hámroch. Žalobca v 2) rade bol zadržaný od 22.03.2012 do 26.03.2012, kedy Okresný súd Košice-okolie rozhodoval o návrhu na väzbu tak, že žalobcu v 2) rade prepustil na slobodu.

Žalobca v 2) rade v súvislosti s jeho zadržaním si uplatňoval náhradu nákladov, ktoré mu vznikli s jeho zadržaním na policajnom oddelení, a to náklady stravovania počas doby zadržania a náklady cestovného dňa 26.03.2012 z Košíc do Michaloviec (po jeho prepustení), ktoré náklady spolu vyčíslil sumu 20,- eur a v tejto výške sa domáhal náhrady materiálnej škody od žalovanej v 3) rade. Uviedol, že uznesenie policajného orgánu značky ČVS:ORP-249/OEK-Mi-2012 zo dňa 23.03.2012 bolo ako nezákonné

zrušené uznesením Okresnej prokuratúry Michalovce značky PV 240/12-30 zo dňa 06.11.2012, lebo skutok nebol trestným činom.

Žalobcovia tvrdili, že nesprávny úradný postup žalovanej v 3) rade spočíva v tom, že policajný orgán vykonával výsluch K. N. v čase, keď jej boli podané lieky a zároveň mala v krvi zostatkový alkohol, dal odobrať obvinenému - žalobcovi v 2) rade kľúče od jeho bytu a posielal policajtov s pani N., aby do neho vstupovali, pričom bol zabezpečený vchod bytu, konal a rozhodoval neprocesne ak mal povinnosť poučiť podľa ust. § 130 Trestného poriadku, konal a rozhodoval neprocesne, ak pri obmedzení osobnej slobody obvinenému neumožnil kontakt s advokátom, ani mu ho neustanovil, ak k vzneseniu obvinenia došlo v čase medzi výsluchom svedka a výsluchom obvineného a nebola policajným orgánom opakovane vypočutá poškodená a opakovane vypočutý svedok, konal a podával návrhy prokurátorovi neprocesne, ak neboli splnené materiálne podmienky na väzbu a to dôvodnosť vedenia trestného stíhania pre dôkaznú núdzu, policajný orgán použil a pripustil do prípadu svedka N. I., ktorý pri čine nebol. Policajný orgán konal protiprávne vo vzťahu k dieťaťu ako aj k biologickej rodine dieťaťa, ignoroval legislatívu a judikatúru, jeho konanie nie je možné napraviť, je značnej intenzity a v príčinnej súvislosti so zásahom do citovej a rodinnej väzby so spôsobilým následkom a to porušením práva na „výchovu dieťaťa a spolu bytie“. Z týchto dôvodov žalobcovia žiadali od žalovanej v 3) rade primerané zadosťučinenie vo výške náhrady nemajetkovej ujmy 50.000,- eur, každému zo žalobcov po 25.000,- eur.

7. Žalobcovia žalobu voči žalovanej v 4) rade odôvodnili tým, že pri vykonávaní úkonov prokurátora došlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v tom, že prokurátor podával návrh na väzobné riešenie otca dieťaťa napriek tomu, že mu malo byť zrejmé, že návrhu súd nevyhovie, že návrh na väzobné riešenie Okresný súd Košice-okolie v konaní sp. zn. 0Tp/426/2012 zo dňa 26.03.2012 zamietol ako nezákonný, že proti tomuto rozhodnutiu prokurátor podával sťažnosť, ktorú Krajský súd v Košiciach v konaní sp. zn. 6Tpo/15/2012-36 zamietol, že prokurátor odmietol vstúpiť do konaní vedených pred Okresným súdom Michalovce sp. zn. 17P/99/2012 a sp. zn. 17P/173/2011 ako ochranca zákonnosti. Týmto postupom došlo k protiprávnemu konaniu vo vzťahu k dieťaťu a vo vzťahu k biologickej rodine dieťaťa, ktoré konanie a rozhodovanie nie je možné napraviť, je značnej intenzity a v príčinnej súvislosti so zásahom do citovej a rodinnej väzby, so spôsobeným následkom a to porušením práva na „výchovu dieťaťa a spolu bytie“. Z týchto dôvodov žalobcovia žiadali priznať náhradu nemajetkovej ujmy pre každého zo žalobcov po 25.000,- eur od žalovanej v 4) rade.

8. Žalovaná v 1) rade so žalobou nesúhlasila. Ku skutkovým tvrdeniam uvedeným v žalobe uviedla, že maloletá bola dňa 23.3.2012 v nočných hodinách dočasne umiestnená hliadkou polície v Detskom domove Remetské Hámre. Umiestnenie maloletej v Detskom domove zo dňa 23.3.2012 o 00,12 hod. pracovníkmi polície oznámil úradu detský domov po jej umiestnení, a to mailom v ten istý deň o 8,33 hod. Polícia v čase zásahu v rodine a potreby umiestnenia maloletej v zariadení nekontaktovala Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce na 24-hodinovej službe dosažitelnosti, a to z dôvodu ohrozenia života, zdravia a priaznivého vývoja maloletej. Na základe oznámenia Detského domova v Remetských Hámroch o umiestnení maloletej v ich zariadení dňa 23.3.2012 vykonával Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce opatrenia sociálnoprávnej ochrany detí v záujme maloletého dieťaťa. Šetrením bolo zistené, že maloletej po hospitalizácii matky a zadržaní otca políciou hrozila bezprostredná ujma na živote a zdraví a jej priaznivý vývoj by bol vážne ohrozený alebo narušený pri ďalšom zotrvaní v rodinnom prostredí rodičov. Maloletá bola v nočných hodinách dočasne umiestnená hliadkou polície v detskom domove. Matka po absolvovaní lekárskeho vyšetrení a vyšetrovacích úkonoch na polícii nebola schopná zabezpečiť osobnú a riadnu starostlivosť o maloleté dieťa a dala súhlas na dočasné umiestnenie maloletej v detskom domove, kým si nevyrieši svoju zložitú životnú situáciu a vytvorí vhodné podmienky pre zabezpečovanie osobnej starostlivosti o maloleté dieťa. Po vyjadrenom súhlase matky podal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia na dočasné umiestnenie maloletej v Detskom domove Remetské Hámre. Okresný súd Michalovce uznesením zo dňa 26.3.2012 nariadil predbežné opatrenie sp. zn. 17P/99/2012-9, ktorým maloletú dočasne umiestnil v uvedenom zariadení. Proti tomuto uzneseniu súdu podal otec - žalobca v 2) rade odvolanie. Krajský súd v Košiciach v odvolacom konaní sp. zn. 8CoP/193/2012-30 zo dňa 16.5.2012 uznesenie Okresného súdu Michalovce potvrdil. Okresný súd Michalovce v konaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej a nariadení ústavnej starostlivosti sp. zn. 17P/173/2011 zo dňa 6.7.2012 rozhodol tak, že ju zveril do osobnej starostlivosti žalobcu v 2) rade - otca a matku zaviazal prispievať na jej výživu výživným vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa k rukám otca od právoplatnosti tohto rozsudku vždy k 25. dňu v mesiaci vopred. Styk matky s maloletou podľa dohody rodičov upravil neobmedzene. Súd zastavil konanie o návrhu matky na zverenie

maloletej do osobnej starostlivosti a zastavil konanie o nariadenie ústavnej starostlivosti. Proti tomuto rozhodnutiu podal Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce ako ustanovený kolízny opatrovník dňa 24.7.2012 odvolanie. Odvolací súd o tomto odvolaní rozhodol dňa 27.3.2013 uznesením sp. zn. 8CoP/334/2012-139 tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil vo výrokoch o zverení maloletej do osobnej starostlivosti otca, o určení výživného, o styku matky s maloletou K. a o zastavení konania o nariadenie ústavnej starostlivosti a vrátil vec v tomto rozsahu na ďalšie konanie.

Počas dočasného umiestnenia v Detskom domove Remetské Hámre bola maloletá uvoľňovaná na návštevu rodičov počas víkendov od 4.10.2013, kedy prvý víkend strávila v domácnosti matky. Dovtedy ju rodičia navštevovali v detskom domove. Maloletá bola po zrušení Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.1.2014 sp. zn. 5Cdo/224/2013 prepustená z dočasnej starostlivosti Detského domova Remetské Hámre do starostlivosti rodičov dňa 4.2.2014. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012 a uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce ako ustanovený kolízny opatrovník maloletej vždy objektívne chránil jej práva a právom chránené záujmy v každom súdnom konaní a dbal na záujem dieťaťa, tak ako to má na zreteli zákon o rodine v najširšom slova zmysle, pre účely výkonu funkcie kolízneho opatrovníka s cieľom zabezpečenia priaznivého a všestranného psychického, fyzického a sociálneho vývinu dieťaťa, najmä uspokojovaním jeho potrieb. Spôsob vedenia šetrenia postup úradníkov bol v súlade so zákonom a internými predpismi tak, aby bol hájený a chránený záujem maloletej s ohľadom na jej vek. Skutočnosti, ktoré uvádzajú žalobcovia vo svojej žalobe sú nepodložené, založené na subjektívnom hodnotení práce a pracovníkov Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce, na subjektívnych pocitoch a nepodložených dohadoch. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná v 1) rade považovala nárok na náhradu škody žalobcov za nedôvodný a nepreukázaný z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákone č. 514/2003 Z. z. Neboli preukázané zákonné predpoklady vzniku škody, najmä jej výška a príčinná súvislosť medzi konaním Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce a vznikom škody. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5Cdo/224/2013 zrušil predmetné uznesenia a vec vrátil Okresnému súdu na ďalšie konanie, avšak výlučne z procesných dôvodov, nakoľko boli dané pochybnosti o nezaopatosti konajúcej sudkyne, a tieto dôvody viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa, a je potrebné zdôrazniť, že Najvyšší súd ako dovolací súd sa nezaoberal ďalšími námietkami otca maloletej uvedenými v dovolaní, resp. meritom veci ako takej.

Žalobcovia nepreukázali vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi vznikom škody, resp. nemajetkovou ujmovou a postupom zamestnancov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaná v 1) rade navrhovala žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

9. Žalovaná v 2) rade so žalobou nesúhlasila. Poukázala na to, že v žalobnom návrhu žalobcovia za údajný nesprávny úradný postup označili rozhodnutie Okresného súdu Michalovce o návrhu úradu, ktorým umiestnil dieťa do detského domova právoplatne dňa 26.03.2012, konanie a rozhodovanie súdu o návrhu úradu na nariadenie predbežného opatrenia bez nariadenia pojednávania a bez vylúčeného otca dieťaťa, že otec dieťaťa nijakým spôsobom nemohol ovplyvňovať rozhodnutie súdu a to na rozdiel od matky dieťaťa, ktorej toto právo upreté nebolo, ďalej skutočnosti, ktorými súd odôvodnil rozhodnutie o návrhu úradu nemal súd dokázané, že sudkyňa K.. N. F.Z.Á. sa do zápisnice policajného orgánu vyjadrovala, že pána J. nepozná, podateľňa súdu návrh úradu registrovala pridelovaním iných spisových značiek - obídením elektronickej registratúry, súdy Michalovce a Košice vykonávali úkony, pritom zápisnične nemali preskúmané poznatky o tom, či biologická rodina dieťaťa o dieťa javí, resp. nejaví záujem". Žalobcovia v žalobe taktiež konštatujú, že „podanie anti-korupčným orgánom štátu“ súd Michalovce sudkyňa K.. N. F. vyriešila a vyšetrila samu seba a otcovi dieťaťa odpovedala, že „dôvody neboli zistené“ a „sudkyňa sa vyhlala disciplinárnemu konaniu tak, že dňa 03.12.2013 sa vzdala funkcie sudkyne“. Žalovaná v 2) rade poukázala na ustálenú judikatúru v tejto oblasti, v zmysle ktorej postup orgánu verejnej moci, ktorý vyústi do rozhodnutia nie je možné napadnúť prostredníctvom žaloby o náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu, ale výlučne z titulu nezákonného rozhodnutia. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. marca 2013, sp. zn. 4Cdo/116/2012). Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná v 2) rade uviedla, že žalobcami identifikovanú činnosť nemožno subsumovať pod nesprávny úradný postup a z tohto dôvodu žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, kedy nepreukázali existenciu spôsobilého titulu v súvislosti s uplatneným právom na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu. Žalobcovia si v podanej žalobe uplatnili právo na náhradu škody

aj z titulu nezákonných rozhodnutí, za ktoré označili uznesenie Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012-9 zo dňa 26.03.2012 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8Cop/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012, a to z dôvodu, že Najvyšší súd SR uznesením, sp. zn. 5Cdo/224/2013 zo dňa 20.01.2014 predmetné uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8CopP/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012 ako aj uznesenie Okresného súdu Michalovce, sp. zn. 17P/99/2012-9 zo dňa 26.03.2012 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Michalovce na ďalšie konanie. V zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. jednou z primárnych podmienok pre vznik nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia je skutočnosť, aby napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a zároveň bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Hoci zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne nedefinuje pojem „nezákonné rozhodnutie“, žalovaná v 2) rade mala za to, že nie každé rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené príslušným orgánom možno automaticky považovať za nezákonné. Ak by súd akceptoval opačný výklad, fakticky by prezumoval záver, že každé právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené je potrebné automaticky označiť za nezákonné. Načrtnutá argumentácia žalovanej v 2) rade vychádza predovšetkým z premisy, že každé rozhodnutie je nevyhnutné skúmať vzhľadom na individuálne okolnosti konkrétneho prípadu, pričom nekritický záver o nezákonnosti každého právoplatného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené alebo zmenené, by nepochybne viedlo k prílišnému formalizmu a preto žalovaná v 2. rade mala za to, že žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali splnenie podmienok pre vznik práva na náhradu škody z titulu napadnutých rozhodnutí. Žalovaná v 2. rade uviedla, že žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno, vôbec nepreukázali vznik nemajetkovej ujmy v požadovanej výške 200.000,- eur, pričom jej výšku odôvodnili výlučne voľnou úvahou. Hoci výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, aj táto úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľným, vymykajúcim sa akejkoľvek kontrole. Základným vodítkom pre určenie vhodnej formy satisfakcie je podmienka, že sa musí jednať o zadosťučinenie primerané, teda také, ktoré poskytne poškodenej osobe vhodnú a účinnú nápravu. Na prvom mieste prichádza do úvahy poskytnutie zadosťučinenia formou konštatovania porušenia práva ako jednej z foriem morálnej satisfakcie. Len v prípade, ak konštatovanie porušenia práva by nepredstavovalo samo o sebe postačujúcu a zároveň účinnú náhradu za vzniknutú nemajetkovú ujmu, prichádza do úvahy preskúmanie, či nie je nemajetkovú ujmu možné nahradiť inak napr. formou ospravedlnenia a pod. Až v prípade, ak by pri posudzovaní konkrétneho nároku súd zvažiac možnosť, či vzhľadom na závažnosť ujmy spôsobenej j poškodenému nepredstavuje použitie iných satisfakčných prostriedkov dostatočnú kompenzáciu následkov tohto zásahu, zohľadní následne pri ustálení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch konkrétne skutočnosti posudzovaného prípadu. Žalovaná v 2) rade v tejto súvislosti poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Napokon v súlade s ustálenou judikatúrou zákon nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy t. j. že by v prípade nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu automaticky dochádzalo k vzniku práva osoby, ktorá bola poškodená nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom, na náhradu nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod.. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne nestanovuje žiadne kritériá a tým ponecháva na voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Aby však úvahy súdu o výške nemajetkovej ujmy neboli ponechané na ľubovôľu súdu, musia byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadáiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného na zisťovanie následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 24. apríla 2014, sp. zn. 3CO/303/2012). Nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch teda v prípade, že došlo k nesprávne úradnému postupu alebo nezákonnému rozhodnutiu pri výkone verejnej moci nevzniká automaticky. Žalobca, ktorý sa náhrady nemajetkovej ujmy domáha, musí uniesť jednak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, že mu nemajetková ujma vznikla a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim zadosťučinením len konštatovanie porušenia práva. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v majetkovej sfére dotknutej osoby, pričom je podstatné v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, resp. dobré meno a povesť právnickej osoby. Žalobca v prejednávanej veci neoznačil a už vôbec nepreukázal, že v prípade existencie ním tvrdeného základu nároku by vznikli následky takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie požadovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Zadosťučinenie v peniazoch má pritom

byť prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Zo znenia zákona č. 514/2003 Z. z. nevyplýva možnosť súdu poskytnúť primeranú nemajetkovú ujmu len na základe konštatovania porušenia práva účastníka konania bez negatívneho prejavu v jeho sfére, a to na rozdiel od čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého rozhoduje Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb namietajúcich porušenie svojich práv a slobôd. (rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. novembra 2014, sp. zn. 6Co/14/2013). Zákonom vyžadované kritérium pre priznanie nemajetkovej ujmy je teda skutočnosť, že samotné konštatovanie tejto skutočnosti nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného. Zásah takejto intenzity musí preukázať navrhovateľ, ktorý v posudzovanom prípade dôkazy k tomuto neprodukoval a neuvádzal ujmu takejto intenzity. Predmetné konanie je konaním sporovým, pre ktoré platí zásada prejednávacia, znamenajúca, že tvrdiť rozhodné skutočnosti, ale rovnako aj navrhovať pre ne dôkazy a uniesť dôkazné bremeno ohľadom tvrdených skutočností je vecou účastníkov. (rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. mája 2014, sp. zn. 4C0/129/2014). Žalovaná v 2) rade zároveň poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 448/2014-13 zo dňa 30.07.2014, v ktorom Ústavný súd SR okrem iného konštatoval: „Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru, sťažovatelia ich porušenie vnímajú ako sekundárny dôsledok porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a okrem všeobecného tvrdenia o porušení označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru neuviedli žiadnu špecifickú námietku týkajúcu sa porušenia týchto práv. Vzhľadom na to ako sťažovatelia podanú sťažnosť v tejto časti odôvodnili, ústavný súd s poukazom na svoje predchádzajúce závery o sťažovateľmi namietanom porušení označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) konštatoval, že nezistil také skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru, a preto nie je reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné prijať záver o porušení sťažovateľmi označených práv. Sťažnosť bolo preto potrebné aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. II. ÚS 448/2014-13 z 30.07.2014). Z citovaného uznesenia Ústavného súdu SR, ktoré iniciovali ústavnou sťažnosťou samotní žalobcovia je nepochybné, že v prípade žalobcov nie sú dané dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy vo forme peňažného zadosťučinenia z titulu namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom pod sp. zn. 17P/173/2011. Pre úplnosť žalovaná v 2) rade uvádza, že Okresný súd Michalovce uznesením, sp. zn. 17P/99/2012-42 zo 14. júna 2012 okrem iného rozhodol o spojení konania vedeného pod sp. zn. 17P/99/2012 s konaním vedeným pod sp. zn. 17P/173/2011 na spoločné konanie pod sp. zn. 17P/173/2012, pričom spis sp. zn. 17P/99/2012 je trvalo pripojený k súdному spisu sp. zn. 17P/173/2011. Žalovaná v 2) rade poukazovala na ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v ktorom zákonodarca explicitne vymedzuje maximálnu hranicu výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď určuje, že táto nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým sa rozumie zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Výška žalobcami uplatneného nároku však predstavuje viac ako desaťnásobok celkovej sumy, ktorú je možné priznať ako odškodnenie za ublíženie na zdraví, ťažkú ujmu na zdraví, smrť, znásilnenie, sexuálne násilie a sexuálne zneužívanie spôsobené trestným činom. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie niektorého zo zásahov podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a vzniku škody, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zločkami. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Žalobcovia sa však tejto podmienke priznania nároku v žalobnom návrhu nevenovali a preto žalovaná v 2) rade nepovažovala priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom ako aj napadnutými nezákonnými rozhodnutiami a škodou za preukázanú. Žalovaná v 2) rade poukázala na to, že ak by titulom na odškodnenie malo byť rozhodnutie o predbežnom opatrení, zodpovedným subjektom je orgán, ktorý vydanie takéhoto rozhodnutia navrhol.

10. Žalovaná v 3) rade so žalobou nesúhlasila. Uviedla, že žalobcovia si voči žalovanej zastúpenej orgánom v 3) rade uplatňujú náhradu nemajetkovej ujmy 25.000,- eur pre každého zo žalobcov titulom

nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa, za ktorý žalobcovia považujú vykonanie výsluchu p. K. N. v čase, kedy jej boli podávané lieky a zároveň mala v krvi zostatkový alkohol, odobratie kľúčov žalobcovi v 2) rade a následné údajné posielanie príslušníkov Policajného zboru s p. N. do jeho zapečateného bytu, nepoučenie podľa § 130 Trestného poriadku, neumožnenie kontaktu žalobcu v 2) rade s advokátom, prípadne jeho ustanovenie pri obmedzení osobnej slobody, vznesenie obvinenia ku ktorému došlo v čase medzi výsluchom svedka a výsluchom obvineného, pričom nebola vypočutá poškodená a ani svedok, neprocesné podávanie návrhov prokurátorovi, nakoľko nemali byť splnené materiálne podmienky na väzbu a to dôvodnosť vedenia trestného stíhania pre dôkaznú núdzu a pripustenie do prípadu svedka N. I., ktorý pri čine ani nebol. Žalobca v 2) rade sa zároveň domáhal voči žalovanej zastúpenej orgánom v 3) rade náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť ako úhrada pobytu v cele predbežného zaistenia, spolu s nákupom stravy a cesty zo súdneho pojednávania Okresného súdu Košice-okolie, ktorý rozhodoval o návrhu vzatia žalovaného v 2) rade do väzby. K žalobcami tvrdenému údajnému nesprávnemu postupu žalovaná v 3) rade uviedla, že dňa 22.03.2012 bol žalobca v 2) rade zadržaný a vyšetrovateľ voči nemu uznesením ČVS: ORP-249/OEK-MI-2012 zo dňa 23.03.2012 vznesol obvinenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Predmetné zadržanie bolo bezodkladne oznámené dozorujúcemu prokurátorovi Okresnej prokuratúry Michalovce a následne boli vykonané procesné úkony v zmysle Trestného poriadku. Vyšetrovateľ písomným podnetom ČVS:ORP-249/OEK-MI-2012 zo dňa 23.03.2012 spolu s vyšetrovacím spisom navrhol dozorujúcemu prokurátorovi aby podal návrh na vzatie obvineného do väzby sudcovi pre prípravné konanie. Predmetnému návrhu prokurátora Okresný súd Košice-okolie uznesením sp. zn. OTp/426/12 zo dňa 26.03.2012 nevyhovel a uznesením sp. zn. 6Tpo/15/2012-35 zo dňa 03.04.2012 zamietol aj prokurátorovu sťažnosť voči uzneseniu. Z hľadiska žalobcami uvádzaných tvrdení o údajnom nesprávnom úradnom postupe vyšetrovateľa žalovaná v 3) rade uviedla, že zo zápisnice o výsluchu svedka, a to poškodenej K. N. ČVS:ORP-249/OEK-MI-2012 zo dňa 23.03.2012 vyplýva, že bola spôsobilá výsluchu a bola riadne poučená o svojich právach. Nežiadala o odklad výsluchu z dôvodu zdravotných problémov a vypovedala bez nátlaku. V písomnom vyjadrení K. N. doručeného Okresnému súdu Rožňava dňa 07.03.2016 sama priznáva, že v krvi mala 0,00 promile alkoholu a že inak by ju vyšetrovateľ ani nemohol vypočúvať. Žalobcovia vo svojej žalobe bližšie nešpecifikujú, kto nemal byť vyšetrovateľom poučený podľa § 130 Trestného poriadku, ak mali žalobcovia na mysli p. N., dávame do pozornosti súdu, že tá poučená bola, čo potvrdila svojim podpisom na zápisnici ojej výsluchu. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalobcov o odobratí kľúčov od bytu, nakoľko vyšetrovateľ nikomu takýto úkon nenariadil. Žalobca v 2) rade bol vypočutý, v rámci výsluchu bol poučený podľa § 122 ods. 1 Trestného poriadku spolu s § 121 ods. 2 Trestného poriadku, ktorému porozumel a uviedol, cit.: „Poučenie mi bolo aj primerane vysvetlené a tomuto som porozumel a k veci uvádzam, že obhajcu si nevolím, obhajovať sa budem sám.“ Preto neobstojí argumentácia žalobcu v 2) rade o neumožnení kontaktu s advokátom, prípadne jeho neustanovenie zo strany vyšetrovateľa. Uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-249/OEK-MI-2012 zo dňa 23.03.2012 bol žalobca v 2) rade obvinený na základe zistených skutočností po začatí trestného stíhania na základe vyšetrovacieho spisu a dôkazov, ktoré sú uvedené v predmetnom uznesení. Výsluchy žalobcu v 2) rade, poškodenej a svedka boli vykonané dňa 23.03.2012 čo potvrdzujú aj zápisnice o výsluchoch svedkov. K namietanému údajnému nesprávnemu úradnému postupu vyšetrovateľa o dôvodnosti výsluchu svedka p. I., ktorý nebol pri spáchaní skutku, ktorý sa žalovanému v 2) rade kládol za vinu dňa 22.03.2012 uvádzame, že poškodená p. N. po predmetnom skutku prišla za p. I. celá od krvi a informovala ho, že bola napadnutá žalobcom v 2) rade. Za účelom preukázania tejto skutočnosti bol p. I.Š. vyšetrovateľom vypočutý. Taktiež poukazujeme na to, že návrh na vzatie žalobcu v 2) rade do väzby bol zaslaný dozorujúcemu prokurátorovi a bol riadne odôvodnený a dôvody väzby boli špecifikované v samotnom návrhu. Všetky úkony vyšetrovateľa boli realizované pod dozorom prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce. Zo strany dozorujúceho prokurátora nebol v trestnej veci vedenej pod ČVS: ORP-249/OEK-MI-2012 a následné pod ČVS: ORP-309/OVK-TV-2012 konštatovaný nesprávny úradný postup či už vyšetrovateľa, alebo poverených príslušníkov Policajného zboru tak ako to vyžaduje zákon č. 514/2003 Z. z. Prokurátor pri výkone dozoru nad trestným konaním nezistil v postupe vyšetrovateľa žiadne pochybenia, ktoré by odôvodňovali závery o jeho nesprávosti. Na základe uvedeného zastávame názor, že žalobcovia nepreukázali prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Z hľadiska druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to vznik škody, žalovaná v 3) rade poukázala na ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody,

alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr." Žalovaná zastúpená orgánom v 3) rade predbežne prerokovala nárok žalobcov iba v rozsahu nároku na nemajetkovú ujmu. K samotnému vzniku nemajetkovej ujmy, ktorej sa domáhajú obaja žalobcovia, žalovaná v 3) rade uviedla, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a taktiež namietala jej výšku. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov. Nakoľko predmetný zákon v § 6 ustanovuje, že suma odškodnenia nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, nemá navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy oporu v platnej legislatíve. Žalobca nesie dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia o vzniku nemajetkovej ujmy. To však spočíva nielen v povinnosti tvrdenia, ale aj v povinnosti preukázania tvrdených skutočností. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije ako aj závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Taktiež je potrebné posúdiť závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení a v súkromnom živote. Dôkazné bremeno nespočíva len v povinnosti tvrdenia, ale aj v povinnosti preukázania tvrdených skutočností. V danom prípade však navrhovateľ nepreukázal svoje tvrdenia a neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukazovania svojho nároku, z toho dôvodu považujeme za nesplnený aj druhý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu. K tretiemu predpokladu, a to príčinnej súvislosti uvádzame, že existencia príčinnej súvislosti na vznik práva na náhradu škody, je nevyhnutná, a to bez zreteľa na to, či povinnosť na náhradu škody je založená na princípe zavinenia, alebo na základe objektívnej zodpovednosti. Ak nie je daná príčinná súvislosť, nevzniká zodpovednosť za škodu. V tomto prípade, nakoľko nie je preukázaný nesprávny úradný postup a ani vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy, neexistuje medzi nimi ani príčinná súvislosť. V danom prípade neboli naplnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, preto žalovaná v 3) rade navrhovala žalobu zamietnuť.

11. Žalovaná v 4) rade so žalobou nesúhlasila. Uviedla, že žalobcovia si žalobou, pôvodne vedenou Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 24C/130/2015 apo prikázaní veci Okresným súdom Rožňava pod sp. zn. 9C/414/2015, vo vzťahu k žalovanej v 4) rade uplatnili nárok na náhradu škody, ktorá im mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom orgánov prokuratúry v príčinnej súvislosti s nasledovnými skutočnosťami:

1/ Prokurátor po porade s policajným orgánom podával návrh na väzobné riešenie otca dieťaťa napriek tomu, že zo spisu a z konania, ktoré nebolo procesné, mu malo byť zrejmé, že návrh neprejde súdne, návrh na väzobné riešenie prokurátorom Okresný súd Košice - okolie, v konaní č. OTp/426/12 dňa 26.03.2012 zamietol.

2) Po nevyhovení návrhu prokurátora súdom pre prípravné konanie o nevzatí do väzby obvineného žalobcu pre dôkaznú núdzu, prokurátor napriek takémuto odôvodnenému záveru súdu podával sťažnosť, bol uzrozumený s tým, že svedok N.. I. nebol prítomným svedkom a tento svedok potvrdil, že cítil z poškodenej, že je opitá a preto Krajský súd Košice v konaní sp. zn. 6Tpo/15/2012-36 jeho sťažnosť zamietol ako nezákonnú.

3/ Prokurátor nevyhodnotil v spise situáciu, že poškodená bola vypočutá v čase, kedy jej boli podané lieky a kedy ešte mala v krvi zostatkový alkohol a prepočutá po vznesení obvinenia nebola.

4/ Kvôli problémom konania o maloleté dieťa v konaní súdu sp. zn. 17P/99/2012 a 17P/173/2011, kedy sa dieťa ocitlo v detskom domove po dobu troch dní bez rozhodnutia súdu, v rozpore s nálezom Ústavného súdu ÚS 14/2005, bez predvolania a vypočutia otca dieťaťa, na písomnú žiadosť otca prokurátor odmietol vstúpiť do tohto konania ako ochranca zákonnosti.

Žalobcovia si žalobou v tejto časti uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pre každého po 25.000,- eur.

Na základe uznesenia Okresného súdu Rožňava sp. zn. 9C/414/2015 zo dňa 05.02.2016, doručeného Okresnej prokuratúre Rožňave dňa 11.02.2016, k vyššie uvedenej právnej veci uvádzame nasledovné: Z obsahu žaloby a pripojených príloh bolo zistené, že podaniu žaloby predchádzal postup žalobcov v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. v rámci ktorého bola dňa 04.08.2014 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky doručená žiadosť žalobcov o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zatknutím, zadržaním a pozbavením osobnej slobody, nezákonným podávaním podnetov na väzobné riešenie, nezákonným vstupovaním do zapečateného bytu a nezákonným vyžadovaním finančných prostriedkov na úhradu nákladov pobytu v policajnom zariadení v rozpore s ústavou Slovenskej republiky, Európskou judikatúrou a dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nakoľko obsah žiadosti nasvedčoval tomu, že ňou žiadatelia žiadajú nárok na

náhradu nemajetkovej ujmy z úkonov, ktoré realizovali zložky policajného zboru, v dôsledku čoho v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 514/2003 Z. z. je orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky Ministerstvo vnútra SR, žiadosť bola listom Generálnej prokuratúry SR č. VI/3 Spr 83/14/1000-2 zo dňa 02.09.2014 postúpená Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ako príslušnému orgánu. Na uvedenom postupe Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zotrvala aj po obdržaní opakovanej žiadosti žiadateľov zo dňa 19.11.2014, na základe ktorej bolo žiadateľovi listom zo dňa 13.01.2015 oznámené, že jeho žiadosť bola v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. riadne odstúpená a v ďalšom sa ňou bude zaoberať príslušný orgán, t.j. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. So zreteľom na uvedené sa k uhradeniu uplatňovaného nároku prokuratúra v rámci predbežného prerokovania žiadosti nevyjadrila. S poukazom na túto situáciu sa Generálna prokuratúra SR necíti byť orgánom na vybavenie nároku uplatneného v bode IV. žaloby a preto navrhujem súdu, aby zväzil túto skutočnosť a ďalej v tejto časti nekonal s GP SR, ale s Ministerstvom vnútra SR.

12. Podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak

- a) bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie,
- b) bol oslobodený spod obžaloby alebo
- c) vec bola postúpená inému orgánu.

13. V predmetnej veci je nepochybné, že žalobca v 2) rade K.. G. J. bol dňa 22.03.2012 o 22.00 hod., podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku, zadržaný ako podozrivý povereným príslušníkom Obvodného oddelenia Policajného zboru v Michalovciach, z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, c/ Trestného poriadku. Menovaný bol zadržaný bez predchádzajúceho súhlasu prokurátora. Návrhu okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce zo dňa 24.03.2012 na vzatie obvineného K.. G. J. do väzby Okresný súd Košice- okolie, uznesením sp. zn. OTp 426/12 zo dňa 26.03.2012, podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku nevyhoviel a obvineného ihneď zo zadržania prepustil na slobodu. Proti tomuto uzneseniu, po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku zahlásil okresný prokurátor sťažnosť, ktorú Krajský súd v Košiciach, uznesením sp. zn. Tpo/15/2012-35 zo dňa 03.04.2012, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol. Vyššie uvedené nasvedčuje tomu, že v predmetnej veci nie je daný dôvod na uplatnenie práva na náhradu škody v zmysle § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže žalovaný v 2) rade nebol vzatý do väzby. V tejto súvislosti mám za to, že postup prokuratúry spočívajúci v samotnom podaní návrhu na vzatie do väzby a v následnom podaní sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o nevzatí obvineného do väzby nemožno podradiť pod nezákonné rozhodnutie či nezákonný úradný postup v ponímaní príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ sa žalobcovia domáhajú svojich nárokov titulom nesprávneho úradného postupu, za ktorý považovali postup prokuratúry, spočívajúci vtom, že „prokurátor nevyhodnotil v spise situáciu, že poškodená bola vypočutá v čase, kedy jej boli podané lieky a kedy ešte mala v krvi zostatkový alkohol a prepočutá po vznesení obvinenia nebola“, žalovaná v 4) rade poukázala na uznesenie Okresnej prokuratúry Michalovce sp. zn. Pv 240/12-30 zo dňa 06.11.2012, ktorým prokurátor podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku rozhodol o zastavení trestného stíhania vedeného proti obvinenému K.. G. J. za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, keďže skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Odôvodnenie predmetného uznesenia obsahuje náležité vyhodnotenie dôkaznej situácie a preto námietku žalobcov v tejto časti z hľadiska nároku na náhradu škody žalovaná v 4) rade považovala za irelevantnú. Odmietnutím vstupu prokurátora do občianskoprávných konaní vedených na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 17/99/2012 a 17P/173/2011 zo strany prokuratúry nedošlo k nesprávne úradnému postupu. Žalobcovia sa v predmetnej žalobe domáhajú zaplataenia nemajetkovej ujmy, ktorá im mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom orgánu prokuratúry vyhodnotením podania žalobcu v 2) rade, ktorým mimo iného žiadal o vstup prokurátora do konania vedeného na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 17P/173/2011. Okresná prokuratúra Michalovce listom č. Pc 32/13-3 zo dňa 18.07.2013 oznámila žalobcovi v 2) rade, že do konania vedeného na Okresnom súde v Michalovciach pod sp. zn. 17P/173/2011 nevstupuje. K uvedenému záveru prokuratúra dospela po prešetrení, že v danej veci sa jedná o návrh na schválenie dohody o striedavej starostlivosti, týkajúci sa maloletej dcéry K. J., k veci ktorej je pripojený spis sp. zn. 17P/99/12, kde súd predbežným opatrením dňa 26.03.2012 rozhodol o umiestnení maloletej do detského domova Remetské Hámre, pričom proti predbežnému opatreniu bolo zo strany žalobcu v 2) rade podané dovolanie, o ktorom v čase požiadavky vstupu prokurátora do začatého konania nebolo rozhodnuté. Prokuratúra v liste upriamila pozornosť na to, že zmyslom § 35 ods. 2 písm. e/ OSP v spojení s § 19 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov

je vstupom prokurátora do začatého konania hájiť nie záujmy účastníkov konania podávaním odborných vysvetlení, ale hájiť záujmy maloletých detí v súvislosti s ich výchovou. Z ustanovenia § 35 ods. 2 písm. e/ OSP vyplýva právo prokurátora vstúpiť do konania vo veciach výchovy maloletých. Okresná prokuratúra Michalovce sa podnetom náležitě zaoberala, nebola nečinná a skutočnosť, že dospela k názoru odlišnému od predstáv žalobcu, neznamená, že by zo strany prokuratúry došlo k nesprávnemu úradnému postupu. S poukazom na to, že vstup prokurátora do konania podľa § 35 ods. 2 písm. e/ OSP je oprávnením a nie povinnosťou prokurátora, ako aj na tú skutočnosť, že nesprávny úradný postup v posudzovanom prípade nebol konštatovaný na to oprávneným orgánom v rámci sťažnostného režimu podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre alebo Ústavným súdom SR v rámci konania o sťažnostiach pre porušenie práva podľa zákona č. 38/1993 Z. z., nie je naplnená zákonná požiadavka na dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody. Základným predpokladom nemajetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, t.j. skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu majúcemu za následok zníženie dôstojnosti alebo vážnosti dotknutej osoby v spoločnosti v značnej miere, v dôsledku čoho k náprave nepostačujú iné právne prostriedky. Sumarizáciou uvedených skutočností možno dospieť k záveru, že v postupe prokuratúry neexistoval nesprávny úradný postup, ktorý žalobcovia namietali a nie je preukázaná ani existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré by zakladala nárok na nemajetkovú ujmu žalobcov. Žalobcovia nijakým spôsobom nepreukázali súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 524/2003 Z. z, keď nepreukázali nesprávny úradný postup orgánov prokuratúry, nemajetkovú ujmu a príčinnú súvislosť medzi vytykaným nesprávnym úradným postupom a nárokom na nemajetkovú ujmu.

14. Súd sa oboznámil s obsahom listinných dôkazov predložených do spisu: zápisnicou o výsluchu obvineného zo dňa 26.03.2012 sp. zn. OTp 426/12 Okresného súdu Košice-okolie, oznámením od Detského domova Remecké Hámre, v zmysle ktorého do tohto zariadenia bola umiestnená maloletá žalobkyňa 23.03.2012 za doprovodu referenta OO PZ Michalovce, návrhom na nariadenie predbežného opatrenia podaným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce, cestovnými lístkami a podaciami lístkami predloženými žalobcom, za účelom uplatnenia materiálnej škody, informáciami od Detského domova Remecké Hámre zo dňa 24.10.2012 a 11.02.2013, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/224/2013, odpoveďou Okresného súdu Michalovce zo dňa 27.11.2014, žiadosťou o predbežnom prerokovaní nárokov doručená žalovanej v 1) rade, odpoveďou žalovanej v 1) rade, informáciou o výsledku predbežného prerokovania od žalovanej v 1) rade, uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012, žiadosťou o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody adresovanej a doručenej žalovanej v 2) rade, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody od žalovanej v 2) rade, odpoveďou zo dňa 23.04.2012 od Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce adresovanú žalobcovi v 2) rade ohľadom jeho žiadosti o nariadenie maloletej, oznámením zo dňa 23.07.2012 od OR PZ v Michalovciach, obvodné oddelenie, v zmysle ktorého maloletá žalobkyňa bola prevezená do detského domova pracovníkmi Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce, zápisnicou o zadržaní a obmedzenej podozrivej osoby zo dňa 22.03.2012, uznesením o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania zo dňa 23.03.2012 ČVS: ORP-249/OEK-MI-2012, uznesením o zastavení trestného stíhania voči žalobcovi v 2) rade vydané prokurátorom Okresnej prokuratúry Michalovce, žiadosťou o predbežné prerokovanie náhrady nemajetkovej ujmy adresovanej žalovanému v 3) rade, odpoveďou žalovaného v 3) rade, uznesením NpO 50/2012 o odňatí trestnej veci žalobcu v 2) rade Okresnému súdu v Michalovciach a prikázaní veci Okresnému súdu Košice-okolie, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6CpO/15/2012 o zamietnutí sťažnosti okresného prokurátora, oznámením Okresnej prokuratúry v Michalovciach o tom, že v konaní 17P/99/2012 a 17P/173/2011 prokurátor nevstupuje do konania, žiadosťou o predbežnom prerokovaní náhrady nemajetkovej ujmy adresovanej Generálnej prokuratúre SR a oznámením o vybavení tejto žiadosti Generálnou prokuratúrou SR.

15. Z uznesenia Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17P/99/2012-9 zo dňa 26.03.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 26.03.2012 vyplýva, že súd návrhu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Michalovce na nariadenie predbežného opatrenia podľa ust. § 75a OSP o umiestnení maloletej K. J., Y. XX.XX.XXXX do Detského domova Remecké Hámre vyhovel a o návrhu rozhodol tak, že umiestnil maloletú K. J., Y. XX.XX.XXXX dočasne do starostlivosti Detského domova Remecké Hámre.

16. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/193/2012-30 zo dňa 16.05.2012 vyplýva, že odvolací súd vo veci nariadenia predbežného opatrenia, o odvolaní otca proti uzneseniu Okresného

súdu Michalovce zo dňa 26.03.2012 sp. zn. 17P/99/2012-9 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

17. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/224/2013 zo dňa 20.01.2014, výroku II tohto uznesenia vyplýva, že dovolací súd o dovolaní otca maloletej proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce zo dňa 26.03.2012 sp. zn. 17P/99/2012-9 a proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.05.2012 sp. zn. 8CoP/193/2012-30 rozhodol tak, že uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.05.2012 sp. zn. 8CoP/193/2012-30 a uzneseniu Okresného súdu Michalovce zo dňa 26.03.2012 sp. zn. 17P/99/2012-9 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Michalovce na ďalšie konanie.

18. Zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby zo dňa 22.03.2012 o 22.00 hod., spisanej na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Michalovciach vyplýva, že v Michalovciach dňa 22.03.2012 o 22.00 hod. bol podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku zadržaný podozrivý K.. G. J. - žalobca v 2) rade.

19. Z uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odbor kriminálnej polície, oddelenie ekonomickej kriminality, Michalovce zo dňa 23.03.2012, ČVS: ORP-249/OEK-Mi-2012 vyplýva, že podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku bolo začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie osobe K.. G. J. - žalobcovi v 2) rade za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona, lebo na základe zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že dňa 22.03.2012 vo večerných hodinách na chodbe pred bytom kde býva a to v obytnom bloku v N., na ulici K.. N. XXXX/XX, po vzájomnej hádke úmyselne fyzicky napadol svoju družku K. N., Y.. XX.XX.XXXX, E. N., K.. N. XXXX/XX a to tak, že keď stála poškodená na chodbe, pred uvedeným bytom, pri schodoch, náhle otvoril dvere z bytu a bez slova sotil poškodenú rukami do oblasti ramena, v dôsledku čoho poškodená spadla dole schodmi a skotúľala sa a zostala ležať na zemi pri balkóne, čím takto poškodenej spôsobil zranenia a to zlomeninu dolného konca vretennej kosti vľavo s posunom na ľavej ruke, zlomeninu nosa, s predpokladanou dĺžkou práceneschopnosti 8 týždňov.

20. Z uznesenia Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. OTr/426/2012 zo dňa 26.03.2012 vyplýva, že podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku súd návrhu okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce zo dňa 24.03.2012 na vzatie obvineného K.. G. J. - žalobcu v 2) rade do väzby nevyhoviel a obvineného ihneď zo zadržania prepustil na slobodu.

21. Z uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce v trestnej veci obvineného K.. G.A. J.A. stíhaného za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona zo dňa 06.11.2012, PV 240/2012-30 vyplýva, že prokurátor rozhodol o zastavení trestného stíhania vedeného proti K.. G. J. - žalobcovi v 2) rade, nakoľko skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

22. Z obsahu žiadosti žalobcov v 1) a 2) rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy zo dňa 31.07.2014, adresovaného a doručeného Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky vyplýva, že predmetom predbežného prerokovania nároku žalobcov bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške po 25.000,- eur pre každého zo žalobcov a náhrada škody uplatňovaná žalobcom v 2) rade vo výške 20,- eur.

23. Z odpovede Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na žiadosť žalobcov o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19.01.2015 vyplýva, že žiadosti žalobcov nebolo vyhovené.

24. Na preukázanie výšky škody uplatňovanej žalobcom v 2) rade vo výške 20,- eur žalobca v 2) rade predložil pokladničné bloky o zakúpení potravín v dňoch 23.03.2012, 24.03.2012, 25.03.2012, 26.03.2012 a cestovný lístok zo dňa 26.03.2012, ktoré listiny sú založené v prílohovej obálke spisu čl. 19.

25. Z cestovného lístka zo dňa 26.03.2012 vydaného o 13.06 hod. bolo zistené, že výška cestovného predstavovala 3,10 eur za cestu Košice - Michalovce.

26. Z pokladničných dokladov o zakúpení potravín bolo zistené, že boli zakúpené potraviny v BILLA s.r.o., prevádzka Jána Hollého 7, Michalovce, COOP JEDNOTA, Obchodná 2, Michalovce a Potraviny SUREX, Štefánikova 62, Michalovce nasledovne:

- dňa 23.03.2012 o 09.07 hod. v hodnote 0,93 eur,
- dňa 23.03.2012 o 17.45 hod. v hodnote 2,69 eur,
- dňa 24.03.2012 o 19.48 hod. v hodnote 0,87 eur,
- dňa 25.03.2012 o 08.05 hod. v hodnote 1,06 eur,
- dňa 25.03.2012 o 12.16 hod. v hodnote 3,69 eur,
- dňa 25.03.2012 o 18.10 hod. v hodnote 1,75 eur,
- dňa 26.03.2012 o 07.50 hod. v hodnote 1,10 eur,
celkom potraviny boli zakúpené v hodnote 12,09 eur.

27. Vykonaným dokazovaním bol zistený nasledovný skutkový stav veci:

Dňa 22.03.2012 matka maloletej žalobkyne utrpela úraz v dôsledku pádu zo schodov a preto bola hospitalizovaná.

Toho istého dňa otec - žalobca v 2) rade bol zadržaný pre podozrenie zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví. Zo zadržania bol prepustený na slobodu dňa 26.03.2012 na základe uznesenia Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. OTp/426/2012 zo dňa 26.03.2012. Po prepustení na slobodu žalobca v 2) rade cestoval z Košíc do Michaloviec - do miesta jeho bydliska autobusom a na preukázanie výšky cestovného predložil cestovný lístok, z ktorého vyplýva, že výška cestovného predstavovala 3,10 eur. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce zo dňa 06.11.2012 trestné stíhanie vedené proti K.. G. J. - žalobcovi v 2) rade pre prečin ublíženia na zdraví bolo zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

28. Maloleté dieťa bolo umiestnené v Detskom domove Remetské Hámre v nočných hodinách dňa 23.03.2012 a následne dňa 26.03.2012 súd rozhodol o návrhu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach na nariadenie predbežného opatrenia spočívajúceho v umiestnení dieťaťa - maloletej žalobkyne v 1) rade v detskom domove.

29. Na základe uznesenia súdu o nariadení predbežného opatrenia dieťa bolo umiestnené v Detskom domove Remetské Hámre do 04.02.2014, kedy na základe späťvzatia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Michalovciach dieťa bolo odovzdané do starostlivosti rodičov po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe dovolania otca zrušil uznesenie súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu o nariadení predbežného opatrenia o umiestnení maloletého dieťaťa v detskom domove. O úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu - k maloletej K. J. , Y.. XX.XX.XXXX bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn 5P/43/2014-545 zo dňa 12.04.2018, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10.05.2018, tak, že dieťa bolo zverené do osobnej starostlivosti otca.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného skutkového stavu sa žalobcovia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy od žalovaných v 1) až 4) rade a žalobca v 2) rade aj náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu uvedené v žalobe a nezákonných rozhodnutí uvedených v žalobe podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

31. V zmysle § 1 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov tento zákon upravuje

a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

32. V zmysle § 3 ods. 1 písm. a) a d) citovaného zákona: štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

d) nesprávnym úradným postupom.

33. V zmysle § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, b) bod 1, d) a f) citovaného zákona:

(1) Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

- b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a
1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
- d) ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu,
- f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

34. V zmysle § 6 ods. 1 citovaného zákona: ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

35. V zmysle § 9 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona:

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

(3) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

36. Žalobcovia voči žalovaným v 1) a 2) rade sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy a žalobca v 2) rade sa domáhal náhrady škody v sume 146,60 eur voči žalovanej v 1) rade z titulu žalobcami tvrdeného nesprávneho úradného postupu v súvislosti s umiestnením maloletého dieťaťa v detskom domove a z titulu nezákonných rozhodnutí, za ktoré nezákonné rozhodnutia žalobcovia považovali uznesenia sp. zn. 17P/99/2012 zo dňa 26.03.2012 Okresného súdu Michalovce a sp. zn. 8CoP/193/2012 zo dňa 16.05.2012, ktoré uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/224/2013 boli zrušené. Vyššie uvedenými zrušenými uzneseniami súd rozhodoval o nariadení predbežného opatrenia spočívajúceho v umiestnení maloletého dieťaťa - maloletej žalobkyne v detskom domove.

37. V zmysle § 340 ods. 1 CSP, ak neodkladné opatrenie zaniklo alebo bolo zrušené z iného dôvodu, než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, navrhovateľ je povinný nahradiť škodu a inú ujmu tomu, komu neodkladným opatrením vznikli.

38. Identická právna úprava platila aj v ustanovení § 77 ods. 3 OSP, pred nadobudnutím účinnosti CSP.

39. Záonné ustanovenie § 340 ods. 1 CSP predstavuje zvláštnu hmotnoprávnu skutkovú podstatu náhrady škody, ktorá bola spôsobená predbežným opatrením, ak predbežné opatrenie zaniklo alebo bolo zrušené z iného dôvodu než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené.

40. Zodpovednosť štátu za škodu, resp. nemajetkovú ujmu, ktorá vznikla nariadením predbežného opatrenia je vylúčená, nakoľko v zmysle § 340 ods. 1 CSP zodpovedá za nariadenie predbežného opatrenia výlučne jeho navrhovateľ pri splnení predpokladov zodpovednosti za škodu, pričom jeho zodpovednosť za škodu je objektívna. Subjekt povinný na náhradu škody jednoznačne vyplýva z ustanovenia § 340 ods. 1 CSP, preto nie je možné sa domáhať náhrady škody voči štátu s odkazom na zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pretože ustanovenie § 340 ods. 1 CSP je vo vzťahu k tomuto zákonu ustanovením špeciálnym a preto má prednosť pred ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z. z.

41. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že žaloba žalobcov nie je dôvodná pre nedostatok pasívnej legitímácie žalovaných v 1) a 2) rade v konaní, preto súd žalobu žalobcov o náhradu škody a o náhradu nemajetkovej ujmy smerujúcu voči žalovaným v 1) a 2) rade v celom rozsahu zamietol.

42. Žalobcami uplatnené nároky voči žalovaným v 3) a 4) rade z titulu náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy súd posudzoval v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

43. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu a nemajetkovú ujmu podľa tohto zákona sú:
1/ nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie,
2/ vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy,
3/ príčinná súvislosť medzi bodom 1/ a 2/.

44. Žalobca v 2) rade sa domáhal náhrady škody v sume 20,- eur od žalovanej v 3) rade s poukazom na to, že uznesením Okresnej prokuratúry Michalovce sp. zn. PV 240/12 -30 zo dňa 06.11.2012 prokurátor podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku rozhodol o zastavení trestného stíhania vedeného proti žalobcovi v 2) rade ako obvinenému za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona, nakoľko skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

45. Nárok na náhradu škody uplatňovaný žalobcom v 2) rade je súčasťou žiadosti žalobcov o predbežné prerokovanie nároku doručenej žalovanej v 3) rade, ktorej žiadosti nebolo vyhovené.

46. Pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvinením, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov). Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné stíhanie končí a zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia (uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 4M Cdo 15/2009).

47. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, je potrebné vychádzať z toho, že daná osoba čin nespáchala a že trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

48. V zmysle § 7 citovaného zákona: právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu..

49. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že vo vzťahu k žalovanej v 3) rade sú splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú si žalobca v 2) rade uplatňoval vo výške 20 eur,

nakoľko trestné stíhanie voči žalobcovi bolo zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, žalobca preukázal vznik škody a výšku škody - cestovné vo výške 3,10 eur z Košíc do Michaloviec v deň jeho prepustenia zo zadržania, a je daná príčinná súvislosť medzi zastavením trestného stíhania žalobcu v 2) rade a vznikom škody.

50. Z týchto dôvodov žalovaná v 3) rade zodpovedá za škodu žalobcovi v 2) rade vzniknutú v súvislosti s jeho zadržaním spočívajúcu v cestovných nákladoch žalobcu v 2) rade v deň prepustenia na slobodu, t. j. dňa 26.03.2012 z Košíc do Michaloviec, do miesta bydliska žalobcu v 2) rade, vo výške preukázaných cestovných nákladov autobusom v sume 3,10 eur, preto súd žalobe žalobcu v 2) rade v tejto časti vyhovel.

51. Žalobca v 2) rade si uplatňoval z titulu náhrady škody voči žalovanému v 3) rade aj náklady stravovania za obdobie zadržania od 22.3.2012 do 26.03.2012 vo výške 16,90 eur, v sume presahujúcej náklady cestovného. Na preukázanie nákladov vynaložených na stravovanie predložil pokladničné bloky o kúpe potravín počas doby jeho zadržania v celkovej sume 12,09 eur, teda žalobca v 2) rade nepreukázal celú výšku žiadanej náhrady škody z titulu stravovania.

52. Žalobcom uplatňované náklady stravovania za obdobie zadržania od 22.3.2012 do 26.03.2012 vo výške 12,09 eur, sumy vyplývajúcej zo žalobcom v 2) rade predložených dokladov o kúpe potravín počas doby jeho zadržania nie je možné považovať za škodu vzniknutú v príčinnej súvislosti so zadržaním žalobcu v 2) rade, nakoľko žalobca stravu by si potreboval zabezpečiť aj v prípade, že by k jeho zadržaniu nedošlo, preto súd žalobu žalobcu v 2) rade o náhradu škody uplatňovanej z titulu nákladov stravovania počas doby jeho zadržania zamietol.

53. Žalobcovia sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy voči žalovanej v 3. rade aj z titulu nesprávneho úradného postupu, ktorý uviedli v žalobe.

54. V zmysle § 9 ods. 3 citovaného zákona:

(3) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

55. V prejednávanej veci žalobcovia nepredložili a neoznačili žiadne dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia o existencii predpokladov vzniku zodpovednosti žalovanej v 3) rade za neprávny úradný postup vyšetrovateľa Policajného zboru a povereného príslušníka Policajného zboru, preto súd dospel k záveru, že nepreukázali vznik nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 3 citovaného zákona, nepreukázali vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a nemajetkovou ujmom. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nevzniká automaticky, zákon č. 514/2003 Z. z. nezakladá prezumpciu vzniku nemajetkovej ujmy, t.j., že by v prípade nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu automaticky dochádzalo k vzniku práva osoby, ktorá bola poškodená nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom na náhradu nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, môže predstavovať rôzne negatívne následky zásahu do osobnostnej integrity poškodeného vplyvajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie. Žalobcovia, ktorí sa náhrady nemajetkovej ujmy domáhajú, musia uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno súčasne, že im majetková ujma vznikla a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim zadostučinením len konštatovanie porušenie práva. Žalobcovia v prejednávanej veci sa nevenovali opisu okolností a skutočností v ktorých spočíva nemajetková ujma na ich strane, neuviedli aké následky má prípadný neoprávnený zásah do ich života, akých oblastí sa týka a v čom sa prejavuje. Na tieto skutočnosti neoznačili a nepredložili dôkazy, preto súd dospel k záveru, že nepreukázali vznik nemajetkovej ujmy. Vychádzajúc z toho nie je možné ani skúmať existenciu príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom - žalobcami tvrdeným nesprávnym úradným postupom a nemajetkovou ujmom. Z týchto dôvodov súd žalobu žalobcov voči žalovanému v 3) rade o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 50 000,- eur (žiadanej po 25.000,- eur pre každého zo žalobcov) zamietol.

56. Žalobcovia sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy aj od žalovanej v 4) rade z titulu nesprávneho úradného postupu uvedeného v žalobe. Žalobcami uvádzané úkony prokurátora uvedené v žalobe nie je možné považovať za nesprávny úradný postup a preto v súvislosti s úkonmi prokurátora nemohlo dôjsť k vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcov a neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a nemajetkovou ujmovou tvrdenu žalobcami, preto nie sú splnené predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej v 4) rade za škodu, resp. nemajetkovú ujmu vo vzťahu k žalobcom v 1) a 2) rade. Z týchto dôvodov súd žalobu voči žalovanej v 4) rade v celom rozsahu zamietol.

57. Žalobca v 2) rade žiadal, aby v prípade jeho neúspechu v konaní súd ho nezaviazal k náhrade trov konania pre úspešných žalovaných vychádzajúc z ustanovenia § 257 CSP, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania videl vo svojej nepriaznivej finančnej situácii. Na preukázanie tohto tvrdenia žalobca v 2) rade, v zastúpení právnym zástupcom na pojednávaní dňa 12.03.2019 predložil rozhodnutie Centra právnej pomoci zo dňa 24.04.2016, ktorým žalobcovi v 2) rade bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci a bol určený advokát z dôvodu, že žalobca v 2) rade v čase vydania tohto rozhodnutia bol v hmotnej núdzi. Žalobca v 2) rade v zastúpení právnym zástupcom tvrdil, že žalobca v 2) rade sa naďalej nachádza v zlej finančnej situácii, jeho pomery sa nezmenili avšak okrem rozhodnutia CCP v Košiciach zo dňa 24.04.2016 nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývali aktuálne osobné, majetkové a zárobkové pomery žalobcu, preto súd dospel k záveru, že žalobca v 2. rade tvrdenie o jeho nepriaznivej finančnej situácii nepreukázal. Z týchto dôvodov súd nepovažoval za preukázané, že na strane žalobcu v 2) rade v čase rozhodnutia súdu, sú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešným žalovaným v zmysle ust. § 257 CSP.

58. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Žalovaní v 1) až 3) rade boli v konaní úspešní, preto im súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalobcov v 1) a 2) rade. Žalovaná v 4) rade si náhradu trov konania neuplatnila, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

59. V zmysle § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti uvedenému rozsudku je prípustné odvolanie v zmysle ust. § 355 a § 356 CSP.

Odvolanie je možné podať v lehote do 15 dní od doručenia rozhodnutia na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom Okresného súdu Rožňava.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.